

Iona Rangeley

Ilustroval David Tazzyman

TUČNIAK
EINSTEIN

Albatros

Tučniak Einstein

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Iona Rangeley

Tučniak Einstein – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

TUČNIAK EINSTEIN

Iona Rangeley

TUČNIAK EINSTEIN

Ilustroval David Tazzyman
Preložila Zuzana Bujačková

Albatros

Iona Rangeley: Einstein the Penguin

Text copyright © Iona Rangeley 2021

Illustrations copyright © David Tazzyman 2021

Cover illustration copyright © David Tazzyman 2021

Cover design copyright © HarperCollinsPublishers Ltd 2021

Translation © Zuzana Bujačková, 2024

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2024

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4236-8

ISBN e-knihy 978-80-566-4256-6 (1. zverejnenie, 2024) (ePDF)

Venujem svojim rodičom,
aj keď mi nechceli dovoliť tučniaka.

1. KAPITOLA

Londýnska zoo

Stewartovci prvýkrát stretli Einsteina už veľmi dávno, takmer pred rokom, počas sviatkov.

Boli to veľmi chladné Vianoce. Dni sa končili veľmi skoro a ráno zase zabúdali začať načas, tmu nedokázali poraziť ani svetielka na uliciach.

„Čo spravíme s deťmi?“ opýtala sa pani Stewartová svojho manžela v jednu sobotu začiatkom decembra. Nadišlo popoludnie, no bolo také mrazivé, až sa nikto neodvážil vyjsť von. „Nechceme predsa,

aby boli príliš znudené. Imogen by mohla znova pomalovať kocúra.“

Pán Stewart si povzdychol nad čajom a otočil stránku novín. „Z takých nezbedníctiev už predsa vyrástla, nie?“

„Neviem,“ povedala pani Stewartová. „Možno.“

Práve v tej chvíli boli deti v obývačke a mali plné ruky práce. Šesťročný Arthur si kreslil do zošita a jeho staršia sestra Imogen sedela v rohu izby s prekríženými nohami, zatiaľ čo otáčala gombíkmi na rádiu. Občas v ňom niečo zaprašťalo, potom to prestalo a ona mohla svojmu bratovi víťazoslávne oznámiť, že to „opravila“.

„Mohli by sme ich zobrať do zoo!“ vyhrkla zrazu pani Stewartová.

„Do zoo?“ zopakoval jej muž.

„Áno!“ odvetila mu. Napadlo jej to, pretože si všimla reklamu na zadnej strane novín.

„Arthur by si možno rád nakreslil nejaké zvieratá.“

Pán Stewart sa zamračil na článok, ktorý práve čítal. Ten nápad sa mu celkom pozdával. Znelo to vzrušujúco. Možno v zoo uvidí aj leva! „No tak dobre,“ súhlasil napokon opatrne. „Ak si myslíš, že si to tam deti užijú.“

„Imogen! Arthur!“ zavolala ich pani Stewartová a Imogen sa prirútila do kuchyne, pričom zašmykovala na hladkých kachličkách. Jej brat ju pokojne nasledoval a prišiel o chvíľku neskôr.

„Natiahnite si topánky a kabáty, ideme do zoo.“

„Do zoo?“ overil si Arthur.

„Áno. Za odmenu. Ale vonku je veľmi chladno, poriadne sa oblečte. Imogen, kde máš sveter? Dúfam, že si ho znova nestratila.“

Pár minút všetci pobehovali po dome. Stratený sveter vyslobodili z kocúrovho zovretia, párkrát sa pohádali o šáloch. Kým sa konečne dostali von a prešli k autobusovej zastávke, obloha nadobudla

úplne nový odtieň sivej a slnko, ktoré sa pri tom čakani muselo nudiť, sa schovalo za vysoké stromy na kraji parku.

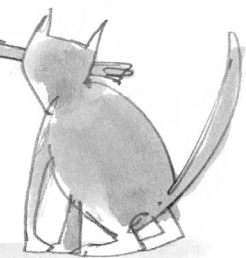
„To je ale zima,“ utrúsila Imogen a neochotne dala otcovi ruku, keď prechádzali cez cestu.

„Hovorila som ti, že si máš dať šál, zlatko,“ povedala pani Stewartová a ďalej šla pár krokov pred nimi.

„Ale môj šál je *ružový!*“ jedovala sa Imogen. „Ružová sa mi už nepáči!“

„Veď má už deväť,“ usmial sa pán Stewart. „Už je veľkáčka.“

Autobus praskal vo švíkoch rovnako ako každú sobotu popoludní, všade boli nákupné tašky a dáždnyky. Nebolo v ňom dost' voľných miest, Arthur si preto sadol na mamine kolená a Imogen stála v uličke, pridržala sa držadla, a vždy keď nimi pri brzdení myklo, radostne sa pohojdala.

Keď vystúpili, obloha bola stále sivá a studený vietor rozfukoval listy od rieky, popri ktorej prechádzali.

Mrazivé popoludnia v sebe skrývajú čosi, čo v ľuďoch prebúdza ešte väčšiu chuť užívať si – Stewartovci neboli jedinou londýnskou rodinou, ktorá si povedala, že sobotňajšia prechádzka po zoologickej záhrade znie ako dobrý nápad. Bolo tam úplne plno.

Deti si hneď chceli prezrieť sladkosti vo výklade obchodu so suvenírmi, zatiaľ čo ich otec prekonával krátky záchvat paniky – na moment si myslel, že stratil peňaženku, no potom ju našiel a vybral sa kúpiť vstupenky.

„Čím začneme?“ opýtal sa, keď sa po chvíli vrátil s mapou v ruke.

Imogen vyhlásila, že sa chce ísť pozrieť na ľadového medveďa a skamarátiť sa s ním.

„Myslím, že tu nemajú ľadové medvede,“ povedala pani Stewartová a vzala manželovi mapu.

„Mohli by sme sa prejsť okolo opíc a skončiť pri tučniakoch, čo poviete?“

Imogen stisla pery a zvrátila čelo, no predstava opíc sa jej celkom páčila, a tak sa rýchlo rozveselila. Onedlho na ňu museli obaja rodičia kričať, aby spomalila.

„Odkiaľ pochádza tamtá opica?“ opýtal sa Arthur, s opatrným pohľadom upretým na obzvlášť obrovskú gorilu stisol otcovu ruku. Imogen stála o pár krokov ďalej, prítlačala tvár na sklo a mračila sa na ňu.

„Z Afriky,“ odvetil pán Stewart. „Ale väčšina z nich sa narodila v zoo. Pozrite sa – viete prečítať tú tabuľku?“

„Táto je moja obľúbená,“ vyhlásila Imogen. V snahe napodobniť gorilu zvrátila nos a nadula líca. „Môžeme si ju zobrať domov?“

„Budeš sa na to musieť veľmi pekne opýtať ošetrovateľa,“ povedala pani Stewartová. „Ale mohli by sme sa najprv pozrieť na plameniaky?“

Imogen hneď začala krútiť hlavu a vysvetľovať, že by oveľa radšej šla k rosomákovi, pretože ich názov znie, akoby bol vymyslený, keď tu zrazu pán Stewart vyštekol, že všetci by mali ísť za ním, a odpochodoval smerom k levom.

„Prečo ideme tadiaľto?“ opýtala sa ho jeho žena. „Imogen chce predsa vidieť plameniaky.“

„Rosomáky!“ opravila ju Imogen. Zízala na mapu, ktorú ukradla z maminej kabelky, a keďže sa nepozerala pod nohy, stúpila Arthurovi na pätu.

„Lenže Arthur sa chce ísť pozrieť na levy,“ nedal sa pán Stewart.

„Radšej by som si dal zmrzlinu,“ namietol Arthur, zatiaľ čo zazeral na svoju sestru a opäť si obúval topánku. Keď uvidel stánok so zmrzlinou, v momente sa zastavil.

„Prečo chceš zmrzlinu?“ opýtala sa Imogen. „Veď mrzne.“

„Plameniaky budú možno dobrý kompromis,“ navrhla pani Stewartová.

„To nie je žiaden kompromis – hovoríš to len preto, lebo ich chceš vidieť ty,“ odvrkol pán Stewart.

„A ty to zase hovoríš preto, lebo chceš vidieť levy!“

Nakoniec sa rozhodli, že ak sa poponáhľajú, stihnú všetko, lenže pán Stewart strávil priveľa času pri levoch a Imogen pri rosomákoch, takže k plameniakom sa už nedostali.

„No to je skvelé!“ vyhlásila pani Stewartová, a hoci sa snažila znieť pokojne, bolo počuť, že sa hnevá. „Musíme ísť domov, zoo sa o chvíľu zatvára.“

„Ale veď sme nevideli tučniaky!“ vykrikol Arthur. „Hovorila si, že na konci ich uvidíme!“

„Môžeme sa na ne pozrieť cestou von,“ odvetila mu mama neochotne. „Tak či tak okolo nich musíme prejsť.“

Tučniaky boli vonku – mali svoju vlastnú pláž a úžasný veľký bazén, do ktorého s radosťou skákali, vynárali sa z vody a opäť sa do nej vnárali.

Imogen ich s nadšením pozorovala, a vždy keď sa niektorému z nich podarilo poriadne zašpliechať, zvýskla. Arthur sedel obďaleč a kreslil si do zošita.

„Imogen, pozri,“ povedal zrazu. Jeden z najmenších tučniakov podišiel až ku sklu a uprene sledoval Arthura.

„Jéé, chce sa s nami skamarátiť!“ zvolala Imogen a ponáhľala sa za bratom.

„So *mnou*,“ opravil ju Arthur.

„Nebud' hnusný,“ nedala sa Imogen.

„Môže sa kamošiť aj so mnou.“

Tučniak zaľukal zobákom o sklo a preskakoval zrakom z Imogen na Arthura.

„Pozri!“ zvýskla Imogen. „Páčime sa mu!“

Keď kráčali popri ohrade, malý tučniak sa knísal za nimi, akoby presne vedel, na čo myslia. Keď sa zastavili, zastavil sa tiež, zaškriekal a zatrepotal krídlami.

„Podľa mňa je najlepší zo všetkých týchto tučniakov,“ vyhlásil Arthur.

Tučniak zase zaškriekal. Vyzeralo to tak, že je so sebou spokojný.

„Imogen! Arthur! Tak tu ste!“ vynorila sa z davu pani Stewartová. „Čo tu toľko robíte? Je čas ísť domov.“

„Skamarátili sme sa s tučniakom!“ odvetila Imogen. „Môžeme si ho nechať? Prosím!“

Súrodenci sa krčili pri sklenenej ohrade a túžobne naň pozerali.

„Prosím!“ pridal sa Arthur.

„Len poďte,“ povedala pani Stewartová a podala Arthurovi ruku. „Nemôžeme tu ostať dlhšie, prišli by sme neskoro na večeru.“

Arthur sa stále zdráhal, a tak jeho mama jemne prevrátila oči a čupla si tvárou v tvár k tučniakovi. „A vy, pán Tučniak, k nám niekedy musíte prísť na návštevu. Kedykoľvek chcete, tučniaky sú v našom dome vítané.“

Tučniak sa na ňu pozrel s nečitateľným výrazom tváre a našuchoril si perie.

„Môže byť? Stačí?“ opýtala sa pani Stewartová svojich detí. „Môžeme už ísť domov?“

„No dobre,“ zašomral Arthur a spolu so sestrou ju nasledovali k obchodu so suvenírmi.